

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11526/2025
01.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Кубат, адвокат из ..., против туженог Предузећа за финансијски лизинг „Erste Leasing“ д.о.о. Београд – Нови Београд, чији је пуномоћник Лука Андрић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1281/24 од 07.02.2025. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1281/24 од 07.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1281/24 од 07.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гж 1281/24 од 07.02.2025. године у ставу првом, другом и трећем изреке преиначена је пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу П 9517/2021 од 03.04.2024. године тако што је одбијен тужбени захтев да се утврди да је ништава одредба члана 4. став 1. Уговора о лизингу од 10.12.2004. године садржан у тачки VI подтачка 8. обрасца Посебне одредбе уговора, да се обавезе тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати 4.000,00 динара са законском затезном каматом од 10.12.2004.године до исплате и да му накнади трошкове парничног поступка од 22.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове првостепеног поступка од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплати, док је захтев за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног до тражених 27.000,00 динара са траженом каматом одбијен као неоснован. Ставом петим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка од 21.800,00 динара, док је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка преко досуђеног до траженог 22.640,00 динара одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев да се утврди ништавост одредбе уговора о лизингу, којом је предвиђена обавеза тужиоца да туженом плати једнократну накнаду као неповратни манипулативни трошак, те да се обавезе тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ који му је наплатио по наведеном основу, са траженом законском затезном каматом. Ово због тога што је предметни уговор о кредиту закључен 10.12.2004. године, када није постојала прописана законска нити подзаконска обавеза банака и лизинг предузећа да у предуговорној фази упознаје корисника кредита са врстом и висином трошкова кредита, нити обавезност уручења понуде (основни подаци о кредиту) на посебном обрасцу или у писаној форми. Указивање у ревизији на различиту судску праксу не указује нужно на другачији правни став јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.12.2020. године. Вредност предмета спора је 4.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**